

за денѣтъ, който иде, сѣкашъ се прощаваше съ ноцѣта, която си отива.

И дълго, дълго тя слуша гласа на клепалото, чиито нотки бѣха тъй добрѣ познати ней и чиито пѣсни уни-саха въ дивни блѣнове увлѣкающата ѝ душа.

Когато повторѣ погледна прѣзъ прозорцитѣ — далечъ надъ плешавъ хълмъ се съзоряваше; на ближния чукаръ се прозираше, че засѣдналата мъгла почва да прибира скути, готвейки за пжть, прѣдъ пурпурнитѣ зари на деня. — А откъснатитѣ звуци на клепалото все по-рѣдко и по-затаено се носѣха по самотнитѣ чардаци, бавно се възземаха къмъ тѣмнѣющитѣ чукари, като че и тѣмъ да възвѣстятъ, че новиятъ день иде.

Ана слушаше утрения химнъ на клепалото, вгледа се въ вѣдрѣющитѣ хоризонти — и нѣщо тепло и тжжно сподави неспокойнитѣ ѝ гърди: — спомни си тя, че когато другъ пжть клепалото биеше, то бѣ тайния знакъ за срѣща при липата. И въ отвѣтъ нѣщо зашепна въ нея:

... «И нѣма вече липата да гледа отъ високо тѣхнитѣ срѣнци; ливавитѣ неувѣхки още дълго ще цѣфтятъ безъ да има кой да ги бере и кичи по нейнитѣ пазви; а стрѣмнитѣ чукари съ вѣчно обкичени чела отъ здравецъ — нѣма да имъ працатъ въздишки, напоени съ сладкъ аромъ.

Отпустнала погледи, Ана изгледа тя мили за нея мѣста и въ безсилие обори глава на леглото си.

Сънь ѝ се стори всичко това, що прѣживѣ прѣзъ лѣтото: тъй мимолѣтно, обайно, както милъ сънь въ топла лѣтна ноцъ; същински сънь, вѣстилъ се и изчезналъ за винаги. То бѣ като видѣние, сѣкашъ дѣхъ на цѣфнали карамфили: цѣфнали и увѣхли. Карамфилитѣ, дѣхъ всичко, що я обикаляше: и врѣмето, и споменитѣ, и ето бѣше — прѣдъ нея цѣвфаха потайни карамфили, гъосническа ржка. И въ нейната душа оставаше само дѣхътъ имъ. Тоя аромъ тя усѣщаше въ себе си, наоколо, гърдитѣ ѝ и шепнѣше на душата ѝ: тжжно, умоляюще. И тя го разбираше, тя чуваше, че всичко наоколо чрѣзъ дѣха на карамфилитѣ ѝ казва: